

Της **Μαριάννας Τζιαντζή**

Κάποτε η Ελλάδα είχε πολλά «Μικρά Παρίσια», χωριουδάκια που ήταν περήφανα για τη νοικοκυροσύνη και την προκοπή τους. Σήμερα έχει πολλές «Μικρές Μανωλάδες», όπως κατήγγειλαν την Πέμπτη οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό και τον τουρισμό.

Κάποτε τα Μικρά Παρίσια ήταν γνωστά μόνο στους Ελληνοπαριζιάνους που τα κατοικούσαν. Παραέξω δεν τα ήξεραν. Σήμερα όμως οι Μικρές Μανωλάδες βρίσκονται μπροστά στα μάτια μας: είναι τα χιλιάδες ξενοδοχεία, φαστφουντάδικα, μπαρ, καφέ κ.λπ. όπου κυριαρχούν εργασιακές συνθήκες Μπανγκλαντές.

«Η λαμπερή εικόνα του τουρισμού με τα συνεχή ρεκόρ επισκεψιμότητας και εσόδων θολώνει τα σχετικά με τις εργασιακές σχέσεις» αναφέρει η πανελλήνια ομοσπονδία των εργαζομένων στη βιομηχανία του ελεύθερου χρόνου (των άλλων, ποτέ του δικού τους). Ευελιξία μέχρι θανάτου. Περικοπές, αδήλωτη εργασία, εισαγωγή άνεργων ανατολικοευρωπαίων δούλων δήθεν ως μαθητευομένων, 10ωρη και 12ωρη καθημερινή εργασία με απλήρωτα νυχτερινά και υπερωρίες, εικονικές συμβάσεις, δηλώσεις συνδικαλιστικής μετάνοιας, εκβιασμοί, μαύρες αποδοχές.

Ξένοι και ντόπιοι τουρίστες «ζουν το μύθο τους στην Ελλάδα» των διακοπών, όμως δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι, στην πλειονότητά τους νέοι, ζουν τους καλοκαιρινούς μήνες τη δική τους τραγωδία. Και το χειμώνα ανεργία, συχνά χωρίς επίδομα από τον ΟΑΕΔ.

Πρώτες στην εκμετάλλευση οι Μαύρες Κυκλάδες (και όχι οι Μικρές Κυκλάδες, που απογειώνονται μες στην ομορφιά της μουσικής του Θεοδωράκη και της ποίησης του Ελύτη). Οι περισσότερες καταγγελίες εργαζομένων προέρχονται από Μύκονο και Σαντορίνη, ενώ «κατά πόδας ακολουθούν η Εύβοια, η Αχαΐα, η Ήπειρος και η Θεσσαλονίκη».

Αναρίθμητα είναι τα τηλεοπτικά ρεπορτάζ για τη Μύκονο και τα άλλα νησιά όπου «η

αδρεναλίνη -ή το κέφι- χτυπάει κόκκινο», όμως σπάνια ή μάλλον ποτέ η κάμερα δεν βλέπει πέρα από την πίστα ή την πισίνα. Ποτέ δεν βλέπει τα πνιγηρά καταλύματα των εργαζομένων που είναι χειρότερα από τα δωμάτια υπηρεσίας τα οποία υπήρχαν κάποτε στα διαμερίσματα των αθηναϊκών πολυκατοικιών.

Αυτή την άγνωστη ιστορία του τουρισμού και της γελαστής Ελλάδας μόνον όσοι τη ζουν από τα μέσα μπορούν να την αφηγηθούν. Και πιο εύκολα μπορούν την ακούσουν ο «Μικρός Βοριάς», το «τριζόνι» ή η «Πούλια πόχει εφτά παιδιά» παρά τα γελοία και θρασύδειλα ανθρωπίδια που μας κυβερνούν.

Δημοσιεύθηκε στο "Πριν" 20/7/2014